

9/11 Strauss-puccs volt

Laurent Guyénot • 2021. augusztus 20

[https://www-unz-com.translate.goog/article/9-11-was-a-straussian-coup/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/article/9-11-was-a-straussian-coup/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

9/11 Was a Straussian Coup

Laurent Guyénot • August 20, 2021

<https://www.unz.com/article/9-11-was-a-straussian-coup/>

Miután a tálibok ismét irányítják Afganisztánt, úgy véli, hamarosan hallani fogunk szeptember 11-éről, amely a húsz évvel ezelőtti megbuktatásuk kitalált ürügye. Soha nem kaptak lehetőséget a védekezésre. Amikor eljön a nyilvános nyilatkozat ideje, kínai tisztviselőket láthatunk a háttérben. Ujjal mutogatnak az USA-ra, amely felfokozott kínai-ellenes propagandával reagál majd. Mindenesetre új fejleményekre kell számítani. Íme a hozzájárulásom ehhez a reményteljes huszadik évfordulóhoz.

9/11 varázsa

James Hepburn 1968-ban megjelent Farewell America című könyvét ezekkel a szavakkal zárta: „Kennedy elnök meggyilkolása mágusok munkája volt. Színpadi trükk volt, kiegészítőkkal és hamis tükrökkel kiegészítve, és amikor leomlott a függöny, eltűntek a színészek és még a díszlet is.”^[1]

Szeptember 11-e is a bűvészek színpadi trükkje volt – azt hiszem, ugyanaz a társaság. Nemcsak New York legmagasabb felhőkarcolóit tették füstfelhővé az „Osama bin Laden” varázsszóval. Repülőgépeket is előállítottak, majd eltűntek. Nem csak az UA93, amelyet elnyelt a föld, vagy

az AA77, amelyet a Pentagonba pároltak. Mármint az UA175-re is, ami állítólag a déli toronynak csapódott (hagyjuk az AA11-et, aminek egyetlen szellemképet a kétszeres Emmy-díjas Naudet fivérek örökítették meg természetfeletti módon).

Egy Boeing 767, lényegében egy üreges alumíniumcső, képes-e átvágni a masszív acéloszlopokat, szárnyakat és minden mást anélkül, hogy lassítana? Ha még nem gondoltad volna komolyan, itt kezdheted: <https://911planeshoax.com/>. A magam részéről Ace Baker 2012-es, *9/11, The Great American Psy-Opera* című filmjében győződtem meg először arról, hogy a 9/11-ben egyetlen valódi repülőgép sem vesz részt (a 6. fejezet 2:27-kor kezdődik). Az alábbi 18 perces összeállítást készítettem a legbeszédesebb kivonatokból:

<https://rumble.com/vkn251-ace-baker-psy-op-extract.html>

Richard Hallát tanulmányozta a déli toronyban történt repülőgép-balesetről készült összes videót, és arra a következtetésre utott, hogy nem volt repülőgép-szerencsétlenség. Rámutatott azonban Ace Baker elméletének egy hiányosságára: nem tudja megmagyarázni, hogy az UA175-ös déli toronyba ütköző mintegy ötven videójában miért felel meg a repülőgép röppályája a Nemzeti Közlekedésbiztonsági Hivatal által közölt hivatalos adatoknak. a „Radar Data Impact Speed Study” jelentésében. Valami többről van szó, mint videó kompozícióról. 2012-ben Hall ezért egy alternatív elméletet javasolt ebben a 23 perces videóban:

<https://youtu.be/b5DgFcpsxes>

Csakúgy, mint a tornyok ledöntésére használt technológiai kérdésre, a repülőgépek hamisításához használt technológiai kérdésre még mindig nincs teljes megválaszolás. Mégis azt gondolom, hogy az általunk ismertek alapján az AA11-es és UA175-ös járatok nemléte (természetesen utasaikkal együtt) sokkal inkább egy hipotézis, mint a létezésük.

A probléma igenis számít, mert a gyilkos fegyver gyakran a legbiztosabb nyom, amely a gyilkoshoz vezet. Ha nem lennének repülőgépek, akkor nem kell energiát pazarolnunk arra, hogy megkeressük, **milyen gépek voltak, és ki vagy mi repítette őket.** Csak azt kell kérdeznünk: Ki irányítja azt, amit a televízióban látunk? És tudjuk a választ erre a kérdésre, nem?

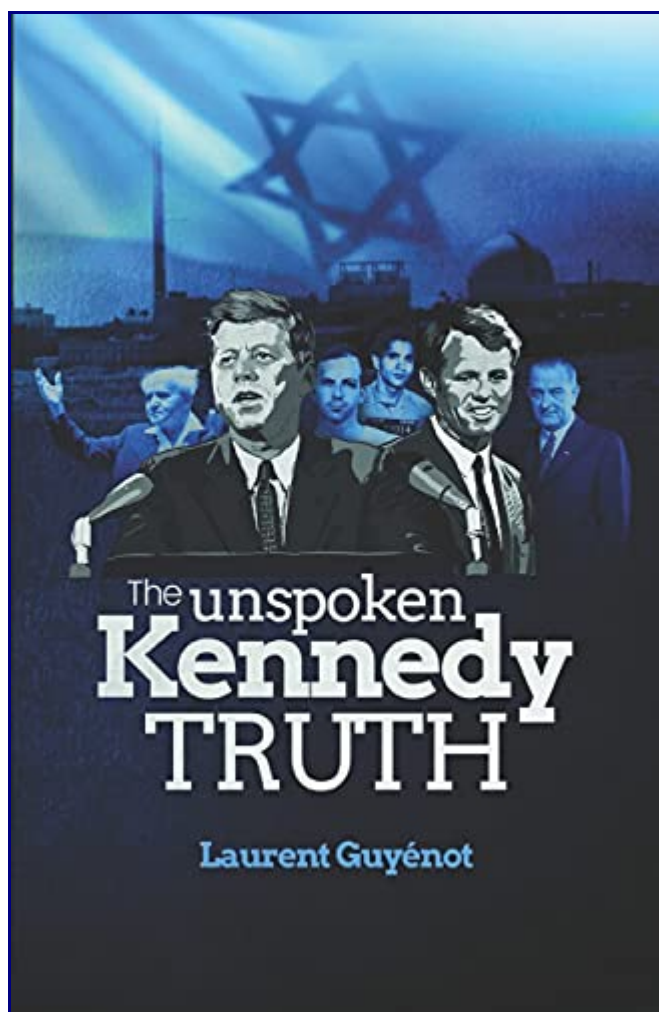
Nem fogok vitatkozni azzal, hogy szeptember 11-én lényegében egy cionista puccs volt. Feltételezem, hogy az *Unz Review* legtöbb olvasója már eljutott erre a következtetésre. Azokat, akik még nem, [Christopher Bollyn munkáira](#)([legutóbbi könyve](#) jó bevezető) vagy saját hozzászólásomra utalok, **„9/11 izraeli munka volt”**. Amit itt akarok tenni, az, hogy rávilágítsak arra a sötét lélekre, aki ezt a hihetetlenül merész műveletet megtervezte.

Mindannyian megértjük, hogy szeptember 11-e egy összeesküvő hálózat ötlete volt, amely magában foglalta neokonzervatívnek nevező kryptoizraelieket is – megtévesztő módon, mert nincs bennük semmi „konzervatív”. **Amit akartak, az a „IV. Világháború” kiváltása (a hidegháborút a harmadik világháborúnak tekintik, mert ez adta a kontextust a hatnapos háborúhoz, amely megduplázta Izrael méretét). A „IV. világháborút” először 2001. november 20-án hirdette ki neokon Eliot Cohen a *Wall Street Journalban* *megjelent cikkében*. Aztán 2002 februárjában Norman Podhoretz írt egy cikket a *Commentary* számára, **„Hogyan nyerjük meg a negyedik világháborút”** címmel, amelyet később a *World War IV: The Long Struggle Against***

Islamofascism című könyvbe bővítettek. (2007). 2004-ben Eliot Cohen Washingtoni konferenciájának témája, amelyen Podhoretz és Wolfowitz is részt vett, ez volt: „Negyedik világháború: Miért harcolunk, kivel harcolunk, hogyan harcolunk”.^[2]

Világháború határozottan a szeptember 11-i célja volt. Nyilvános imázsuk mögött a neokonok egy olyan összeesküvés, amely az I. világháborúban érdekelt „Parushimhoz” hasonlítható, olyan befolyásos tagokkal, mint a Legfelsőbb Bíróság, Louis Brandeis (1856–1941) és patrónusa, Samuel Untermyer (1858–1940). Sarah Schmidt, a Jeruzsálemi Héber Egyetem zsidótörténelem professzora dokumentálta, hogy a Parushim Rendbe beavatottaknak „Sion hadseregének katonáinak” kellett magukat nyilvánítaniuk, és esküdniük kell: „Ezennel megfogadom magam, életemet, vagyonomat, és tiszteletem a zsidó nemzet helyreállításáért.”^[3] Miután learatták a Balfour-nyilatkozatot az első világháború véréből és hamvaiból, ugyanaz az összeesküvés szorgalmazta a második világháborút, ugyanazzal a cionista céllal, szinte átlátszóan bejelentette a brit *Daily Express* címlapján, 1933. március 24-én: „Judea hadat üzent Németország” (Júdea volt az egyik név, amelyet új államuknak képzeltek el). A második világháború után mindent megtettek, hogy felfújják a hidegháború parazsát a Közel-Keleten, és meggyilkolták Kennedyt, aki véget akart vetni annak.

A „Strauss igazságtól” a „9/11 igazságig”

Ahogy Seymour Hersh rámutatott a *The New Yorkerben*, 2003. május 12-én, a Neocons törzstagjai Leo Strauss egykori tanítványai vagy tanítványai tanítványai (a *New York*

Times, „[Leo-Cons](#)” névre keresztelte őket). Tehát jó esély van rá, hogy Strauss gondolkodásának ismerete megérteni 9/11-et. És annyi megtévesztés van abban, amit Straussról mondanak, mint szeptember 11-ről.

Leo Strauss (1899-1973) német zsidó tudós volt, aki 1937-ben New Yorkba költözött, és 1949 és 1969 között politológiát tanított a Chicagói Egyetemen. Politikai filozófiáját eltérően értelmezik: *Leo Strauss: A béke embere*. (Cambridge UP, 2014), Robert Howse azt állítja, hogy a neokonok Strauss szegény tanítványai, és félreértelmezik saját háborús fantáziájukat Strauss sorai között. Catherine és Michael Zuckert, Strauss két tanítványa az amerikai demokrácia szenvedélyes szeretőjévé teszik a *The Truth about Leo Strauss: Political Philosophy and American Democracy című művében* (University of Chicago Press, 2008). Ennek a két könyvnek a címe valahogy Arlen „*Magic Bullet*” Spectre önéletrajzára, a *Passion for Truth* -ra emlékeztet. Ugyanannyi esély van megtalálni „az igazságot Leo Straussról” a Chicago Straussians által írt könyvben, mint a „Szeptember 11-éről szóló igazságot” a *9/11-i bizottsági jelentésben* .

Strauss másik apológétája, [Benjamin Wurgaft](#) felmentette Strauszt a neokonok katasztrofális öröksége alól azzal, hogy „a Strauss, akit az írásaiból ismerünk, óva intett attól, hogy a politikai filozófiát közvetlenül a közrendre alkalmazzák. . . . Az igazi gondolkodóknak – gondolta Strauss – kell ezt a világot és annak hajlamát, hogy kompromitálja a filozófiai igazság keresését.” [4] Ez nevetséges: milyen politikai filozófus venné el hallgatóit a politikától? Még ha Straussnak is sikerült, hogy tanítványai úgy gondolják, hogy nem, és ami itt az aggaszt minket, az, amit Strausztól tanultak meg a straussiak.

Ha Strauss nem békeszerető zsidó, akkor háborús nácinak kell lennie. William Altman, egy másik zsidó író is így ábrázolja őt *A német idegen: Leo Strauss és a nemzetiszocializmus* (Lexington, 2012) című művében. Ez egyenértékű John Hankey azon gyakorlatával, hogy a náciakat okolja JFK meggyilkolásáért a *Sötét örökség* (2009) című rajzfilmjében.

Ezeknek a könyveknek csak egy darabját olvastam. Straussról való megértésem inkább Shadia Drury *Leo Straussnak és az amerikai jobboldalnak* (1999) köszönhető, akinek érveit kényelmesen összefoglalja [Danny Postel online interjújában](#). Drury elemzését jó kiindulópontnak találtam (nem olvastam korábbi könyvet, a *The Political Ideas of Leo Strauss*, amely látszólag alig tud többet nyújtani), de mivel indexében csak egyetlen szócikk szerepel az „Izrael”-re, hatalmas vakfoltot szenved, ami már a címéből és a borítójából is kitűnik. Elolvastam Strauss néhány kulcsfontosságú művét abban a reményben, hogy megtudom, mit rejt Drury. Nagy nehezen átnéztem Strauss fél tucat könyvét. Általános következtetésem az, hogy **Strauss egy super-machiavellista páncionista**, olyasmi, amit egyetlen tudós, még Drury sem merne kijelenteni, de ami sokat tesz a 9/11 magyarázata felé. Ezt szeretném itt szemléltetni.

Strauss és a nemes hazugság

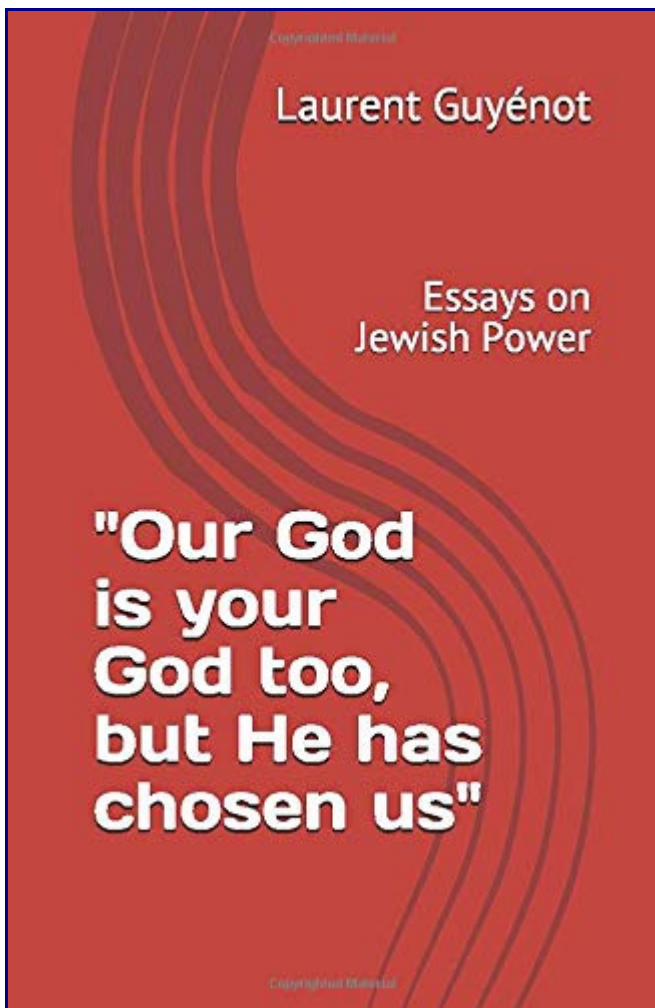
Amit Drury helyesen értett meg, az szerintem Strauss tanításának titkos és elitista természete. Strauss nyomtatásban csak rejtélyesen fejtette ki legellentmondásosabb nézeteit, amikor azokat

a múltbeli filozófusoknak tulajdonította – rosszállói szerint gyakran helytelenül. Valódi filozófiáját nyíltan csak szóban osztotta meg közeli tanítványaival, akik történetesen kizárólag zsidók voltak (ahogy Drury elmulasztja megjegyezni). Mintát Moses Maimonidesről vett, akinek „titkait – írta – csak a magánéletben lehet megmagyarázni, és csak olyan egyéneknek, akik rendelkeznek elméleti és politikai bölcsességgel, valamint képesek megérteni és használni a célzó beszédet”. [5] Ban ben *Mi a politikai filozófia?* (1959) Strauss kifejti, hogy a filozófia vagy a tudomány a „tudást” keresi, ezért „veszélyezteti a társadalmat”, eleme a „vélemény”. „Ennélfogva a filozófiának vagy a tudománynak egy kis kisebbség birtokában kell maradnia.”

Azok a filozófusok vagy tudósok, akik ezt a nézetet vallják a filozófia vagy a tudomány és a társadalom kapcsolatáról, arra készítetik, hogy saját írásmódot alkalmazzanak, amely lehetővé teszi, hogy kevesek előtt feltárják azt, amit igazságnak tekintenek, anélkül, hogy veszélynek a sokak korlátlan. elkötelezettségét a világ iránt. vélemények, ezeken a társadalom nyugszik. Megkülönböztetik az igazi tanításokat, mint ezoterikus tanításokat, és a társadalmilag hasznos tanításokat, mint az exoterikus tanításokat; Míg az exoterikus tanítás célja, hogy minden olvasó számára könnyen hozzáférhető legyen, addig az ezoterikus tanítás csak a nagyon gondos és jól képzett olvasók számára tárja fel magát hosszas és koncentrált tanulmányozás után. [6]

Az üldözés és az írás művészete művében Straus, hogy a bölcseknek el titkolniuk nézeteiket, hogy megvédjék a tömegeket az igazság csúfságától (igen, a straussi igazság csúnya), és megvédjék magukat a megtorlásoktól.

Strauss „titkos elitizmusa” vitathatatlanul jó dolog lehet, ha az elit, amire gondolt, valóban a „bölcsek”. Strauss mondta így gondolta, de nyilván azt is gondolta, hogy csak zsidóknak kell jelentkezniük, mert a tanítványai kizárólag zsidók voltak. Valószínűleg úgy érezte, mint [Samuel Untermyer 1933-ban](#), hogy „a zsidók a világ arisztokratái”.

Strauss több Platónról szóló könyvében visszaélt Platón „nemes hazugság” (*The Republic*) koncepciójával, hogy jóváhagyja a tömeges megtévesztés politikájában való alkalmazását. „Nincs kétség – mondta Shadia Drury–, hogy Strauss Platón-olvasása azt jelenti, hogy a filozófusoknak vissza kell térniük a barlangba, és manipulálni kell a képeket (média, magazinok, újságok helyzetben). Strauss *Az érvelés és a Platón törvények cselekvése* című művéből idézve Drury azt mondja, hogy „az igazi platóni megoldás, ahogy Strauss értelmezi , a *bölcsék rejtett szabálya.*” [7] Ahogy Strauss tanítványa, Abram Shulsky írta „Leo Strauss és az intelligencia világa” (1999) című művében, Strauss számára „a politikai életben a megtévesztés a norma”. [8]– egy szabály, amelyet Shulsky a Különleges Tervek Hivatalának igazgatójaként alkalmazott, aki a Szaddám „töpusztító fegyvereivel kapcsolatos hamis hírszerzésért” felelős.

Strauss ragaszkodik ahhoz, hogy az uralkodó eliteknek hazugságokat és mítoszokat kell használni a tömegek ellenőrzése érdekében, jól tanultak a neokonok. Strauss ihlette, hogy Philip Zelikow, elsősorban kinevezték a 9/11-i Bizottság ügyvezető igazgatójának, a „nyilvános mítoszok” művészetére szakosodott, olyan események „égetésével” vagy „formálásával” [amelyek] „transzcendens” felelősséget kapnak. és ezért megtartják erejüket akkor is, amikor a tapasztaló nemzedék távozik a helyszínről” (saját szavai, a Wikipédiában idézve). 1998 decemberében társszerzőjeként írt egy cikket a *Foreign Affairs* számára „Katasztrófaterrorizmus” címmel, szó arról elmélkedett, hogy mi lett volna, ha az 1993-as WTC-robbantást (amelyet már bin Ladent okolnak) atombombával hajtottak volna végre:

Egy ilyen katasztrófális terrorcselekmény vízvázasztó esemény lenne az amerikai történelemben. Ez békeidőben példátlan ember- és vagyonvesztéssel járhat, és

alááshatja Amerika alapvető biztonságérzetét, akárcsak az 1949-es szovjet atombomba-teszt 1949-ben. Pearl Harborhoz hasonlóan ez az esemény is megosztja múltunkat és jövőnket egyelőre és utána részre. Az Egyesült Államok drákói intézkedésekkel válaszolhat, visszafogja a polgári szabadságjogokat, lehetővé teszi az állampolgárok szélesebb körű megfigyelését, a gyanúsítottak fogva tartását és halálos erő alkalmazását.[9]

Drury szavaival élve: „Strauss úgy gondolja, hogy egy politikai rend csak akkor lehet stabil, ha külső fenyegetés egyesíti; Machiavellit követve pedig azt állította, hogy ha nincs külső fenyegetés, akkor elő kell állítani.[10] Ez indokolta a neokonok feltalálását, a „civilizációk összeesését” a hidegháború helyére.

Strauss úgy tekintett a nemzetekre, mint amelyeket teljes egészében a „rendszereik” formálnak, és innen ered a neokonok „rendszerátalakítás” iránti rögeszméje, amelyet úgy tekintettek, mint egy módot arra, hogy egy nemzetet teljesen mássá alakítsanak át – a népek alig többek, mint formátlan csomók. A straussiak szerint Catherine és Michael Zuckert ([itt olvasható](#)), „a legnagyobb veszélyt azok az államok jelentik, amelyek nem osztják az amerikai demokratikus értékeket. E rendszerek megváltoztatása és a demokratikus értékek fejlődésének előidézése [Irving Kristol szavaival élve] „a (az Egyesült Államok) biztonságának és békéjének megerősítésének legjobb módszere”. még a harcos külpolitika is a „rendszerátalakításra” és elvileg a liberális demokráciák egyetemes beültetésére irányult az egész világon.” Ez természetesen az amerikai tömegfogyasztásra szánt exoterikus straussi prédikáció. Még Zuckerteknek is el kell ismerniük: „Az egyik nagyon nehéz kérdés, amelyet Strauss összetett nézete vetett fel, amelyet most összefoglaltunk, a wilsoni idealista oldal és a machiavelli realista oldal kapcsolatára vonatkozik. Finoman szólva van,[11]

Strauss rácsodálkozott a televízió és a mozi tömeges közvélemény- és érzelemformáló erejére. A „nyugati” filmek amatőr kritikusa volt, egy olyan műfaj, amelyet a nemzeti mítoszépítés sikeres példájának tartott, amely a jó fiúk (mi) és a rossz fiúk (ők) közötti egyértelmű megkülönböztetésen alapul. Tanítványa, Stanley Rosen szerint (*A rémálmok hatalma Adam Curtis BBC-dokumentumfilmjében*, [első epizód](#) 8:49-kor) Strauss kedvenc televíziós műsora a régóta futó Western *Gunsmoke* volt. Ez a műsor „üdvös hatással volt az amerikai közönségre, mert a jó és a rossz közötti konfliktust olyan módon mutatta be, hogy az mindenki számára azonnal érthető legyen”. Nem véletlen, hogy 1980-ban a neokonzervatívok minden zsetonjukat a hollywoodi nyugati színészre, Ronald Reaganre fogadták, aki egykor politikai elképzeléseit így foglalta össze: „A jó és a rossz közötti különbség olyan egyértelműnek tűnik, mint a cowboyok fehér kalapja. Hollywoodban a Western mindig viselte, hogy az elején tudja, ki a jó srác.[12]

Strauss Neal Gablerhez hasonlóan jól tudta, hogy a hollywoodi kultúra általában a kelet-európai zsidó emigránsok teremtménye.[13]. A *Hollywoodism: Jews, Movies and the American Dream* (1998) című dokumentumfilmben [Gabler azt mondja](#), hogy „Egész Hollywood nagy iróniája az, hogy az amerikaiak a kelet-európai bevándorlók által az árnyék-Amerika alapján határozzák meg magukat”.

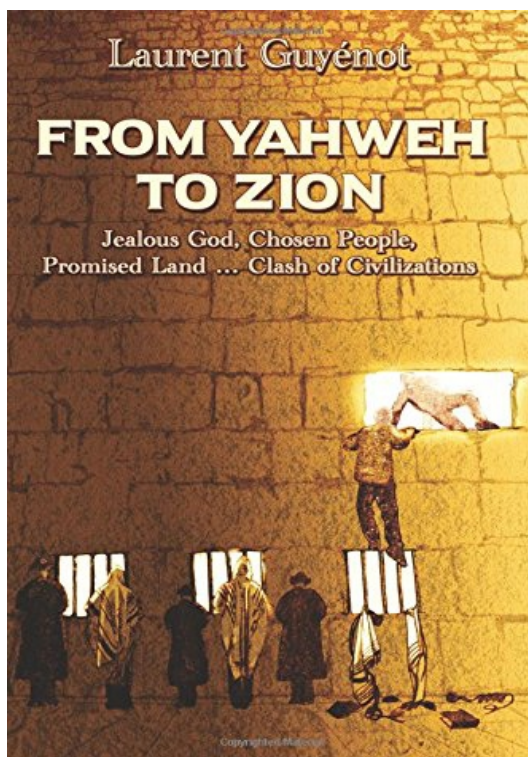
A kétszintes hazugság Jeruzsálemnek

Straussnak a judaizmusához való ragaszkodása valószínűleg tanításának legezoterikusabb része, abban az értelemben, hogy ez a legkevésbé nyilvános. Még Drury is nagyon megfoghatatlan: ragaszkodik ahhoz a fikcióhoz, hogy a neokonok amerikai jobboldali imperialisták. Irving Kristol amerikai „nacionalizmusát” névlegesen veszi, és figyelmen kívül hagyja, hogy a Project for a New American Century néhány szerkesztője vagy közeli munkatársa titkos jelentéseket is írt Benjamin Netanjahunak, agresszív területi terjeszkedési politikát javasolva.[\[14\]](#)

- Drury idézi Harry Jaffát, Strauss egyik első Ph.D-jét. A diákok azt mondják, hogy „Amerika a Sion, amely az egész világot megvilágítja”.[\[15\]](#) Határozottan hiányolja az iróniát és a rejtélyes jelentést: Amerika fel fogja gyűjtani a világot Sionért. A neokonok valóban erre törekedtek.

Itt van egy illusztráció a kétszintes hazugságról, amelyet Schopenhauer „a hazugság nagy mestereinek” nevezett (ahogyan leghíresebb osztrák tanítványa idézte). Miután fellebbentette a fátylat a straussiak „exoterikus” hazugságáról (Amerika kontra Gonosz mítosza), Drury meg van győződve arról, hogy látja „ezoterikus” igazságukat (Amerikának szüksége van a mítosza), holott ez csak egy kifinomultabb hazugság. Az igazság még mindig egy szinttel alatta van.

A rémálmok hatalma című BBC-dokumentumfilmjével Adam Curtis egy másik példa az értelmiségire, aki alig karcolja meg a neokon propaganda vékony felületet, és elhiszi az alatta lévő vastag hazugságréteget. Curtis úgy véli, hogy a háború idején Strauss és Straussék mitikus gonosz ellenséget akartak az amerikaiaknak, hogy „megmentsék az országot az erkölcsi hanyatlástól, . . . hogy újra bevonják a közvéleményt Amerika sorsának nagyszerű víziójába, ami értelmet és célt adna életüknek.” Természetesen Curtisnek meg kell magyarázni, hogy e magasztos hazafias indoklás alapján miért vonták be a neokonok az Egyesült Államokat olyan illegitim háborúba, amelyek helyrehozhatatlan károkat okoztak a nemzetnek. Curtis nem tudta meggyőzni magát arról, hogy a neokonok csak azért kezdenek világháborút, hogy felemeljék az amerikaiak szellemét. Ehelyett arra tippel, hogy a neokonok annyira ostobák, hogy beleestek a saját hazugságaikba: „Ami egyfajta mítosznak indult, amelyről Leo Strauss azt mondta, hogy az amerikai nép számára szükséges volt, azt a neokonzervatívok egyre inkább az igazságnak tekintették. Kezdték hinni a saját fikciójuknak” (1. epizód). És ismét a 2. részben: „Az 1970-es években . . . Paul Wolfowitz, Richard Perle és más neokonzervatívok arra törekedtek, hogy újra megerősítsék azt a mítoszt, hogy Amerika egyedülálló ország, amely sorsa az volt, hogy az egész világon harcoljon a gonosz ellen. Most, hogy hatalomra kerültek, elhették ezt a mítoszt. Forradalmároknak tekintették magukat, akik át akarják alakítani a világot, kezdve a Gonosz Birodalom legyőzésével.” „Az 1970-es években. . . Paul Wolfowitz, Richard Perle és más neokonzervatívok arra törekedtek, hogy újra megerősítsék azt a mítoszt, hogy Amerika egyedülálló ország, amely sorsa az volt, hogy az egész világon harcoljon a gonosz ellen. Most, hogy hatalomra kerültek, elhették ezt a mítoszt. Forradalmároknak tekintették magukat, akik át akarják alakítani a világot, kezdve a Gonosz Birodalom legyőzésével.” „Az 1970-es években. . . Paul Wolfowitz, Richard Perle és más neokonzervatívok arra törekedtek, hogy újra megerősítsék azt a mítoszt, hogy Amerika egyedülálló ország, amely sorsa az volt, hogy az egész világon harcoljon a gonosz ellen. Most, hogy hatalomra kerültek, elhették ezt a mítoszt. Forradalmároknak tekintették magukat, akik át akarják alakítani a világot, kezdve a Gonosz Birodalom legyőzésével.” [16]

Curtis szerint a neokonok annyira önámítóak, hogy másodszor is megtévesztették őket saját hazugságuk, és végül a hamis „Háború a terror ellen”-ben hittek, amelyet eredetileg az amerikai morál fenntartása érdekében alkottak meg. magas volt a Szovjetunió bukása után. **Úgy döntöttek, hogy létrehozzák a „gonosz erőteljes hálózatának képzetét, amelyet a központból bin Laden irányít az afganisztáni odújából. . . mert megfelelt Amerika egyedi sorsáról alkotott elképzelésüknek, hogy egy epikus csatát vívjanak a gonosz erői ellen az egész világon.”** Curtis szerint azonban a neokonok elkezdtek hinni saját hazugságukban, ami arra készítette őket, hogy **közben ártatlanul tönkretegyék a Közel-Keletet és az amerikai demokráciát:** „a neokonzervatívok most egyre inkább ebbe a fantáziába voltak zárva,

Kíváncsi vagyok, maga Curtis elhiszi-e, amit mond, vagy csak úgy tesz, mintha. Bárhogy is legyen, ez a kétszintes hazugság hatékonyságát mutatja. **Ez egy dialektikus stratégia: az első szintű hazudozóknak számítani kell a második szintű hazudozókra és hasznos idiótáikra – az irányított ellenzékre –, hogy fedezzék őket, úgy tesznek, mintha lelepleznék őket. Például az Izrael-elsőknek egy Chomskyra van szükségük, hogy megvédje őket az árulás vádjától, és**

félelmű amerikaiaknak elmondja, hogy bármi rosszat is tesz Izrael, azt azért teszi, mert Amerika készíti rá ("A sorsdöntő háromszög" elmélet) .

Szeptember 11-e esetében Izrael két hamis zászló mögé bújik: az első szintű hazugság alá – „az Al-Kaida megcsinálta” – a második szintű hazugság (vagy félhazugság) alá került – „Amerika megtette” –, ahogy a néhai és boldog Victor Thorn kifejtette 2011-ben:

Lényegében a „9-11 igazság mozgalmat” 2001. szeptember 11. előtt hozták létre az izraeli bűnrészességgel kapcsolatos híreket eszközként. 2002–2003-ra „igazemberek” kezdtek megjelenni a gyűléseken, „9-11 belső munka volt” feliratú plakátokkal. Kezdetben ezek a jelek reményt adtak azoknak, akik nem hittek a kormány és a mainstream média abszurd címlapsztoriban. Ám ekkor egy szörnyű felismerés bukkant fel: a „9-11 belső munka volt” szlogen az izraeli propaganda valaha kigondolt legnagyobb példája volt.

Mindezen trükkök alapszabálya így fogalmazható meg: hazudj nagyot a tömegeknek, de legyen készen egy kisebb hazugság a gondolkodó keveseknek. Azt, hogy a nagy hazugság egyébként miért működik a legjobban a tömegek számára, 1925-ben egy híres osztrák antiszemita fejtette ki:

Elmjük primitív egyszerűségében ők [a nagy tömegek] könnyebben esnek áldozatul egy nagy hazugságnak, mint egy kis hazugságnak, mivel néha maguk is kicsinyes hazugságokat mondanak, de szégyellnék egy túl nagy hazugságot. Soha nem gondolnának arra, hogy maguk mondanak egy ekkora hazugságot, vagy ha tudnák, hogy ehhez ekkora szemtelenségre lenne szükség, nem tartanák lehetségesnek, hogy mások elmondják. Még azután is, hogy felvilágosították őket, és megmutatták, hogy a hazugság hazugság, még sokáig kételkedni és ingadozni, és továbbra is azt hiszi, hogy valahol valami igazságnak kell lennie mögötte, és más magyarázatnak kell lennie. Emiatt a legmerészebb és legszemtelenebb hazugság egy biztos kitart. Ezt a tényt a világ összes nagy hazug és hazug társasága túlságosan is jól tudja, és rendszeresen használja.

Strauss zsidó szupremácizmusa

A straussi megtévesztést kétszintesnek kell érteni. Aki azt gondolja, hogy Straussék exoterikus fantáziáját valamilyen Amerika iránti aggodalom motiválja (értékei, birodalma stb.), az ezoterikus hazugságaik áldozata. **A straussianizmus lényegének megértésének kulcsa az a szó, amelyet Curtis soha nem ej ki háromórás dokumentumfilmjében a Straussians-ról: Izrael.**

Ahhoz, hogy betekintést nyerjünk Strauss cionizmusába, hogy egy elsődleges forráshoz kell fordulnunk (amelyet Drury, az ő érdemére legyen mondva, megemlít): a Hillel Alapítványnál tartott 1962-es előadást, a „Miért maradunk zsidók” címmel, egyik lejegyzett szóbeli közlését, amelyet hozzáférhetővé tett. a közvélemény az 1990-es években. [17] Strauss azzal kezdi az előadást, hogy most az egyszer: „Semmilyen tekintetben nem fogok verni.” Aztán elárulja, hogy „reflexióim fő témája nagyon-nagyon korai idők óta az „zsidókérdés”, ami sokak számára meglepetés lesz. Fő üzenete az amerikai zsidó közönségnek: „térjünk vissza a zsidó hithez,

térjünk vissza őseink hitéhez”.

Drury a „zsidó hit” Strauss általi védelmét a megtévesztés vagy képmutatás egy formáját tartja, mivel Strauss bevallottan ateista, és nyíltan „hősi téveszmének” és „álomnak” nevezi a judaizmust (egyébb „nemesebb álmodt nem álmodtak soha”). De a vád szerintem igazságtalan, mert figyelmen kívül hagyja Strauss „hit” és „álom” minősítését. Először is Strauss tisztázza, hogy a „hit” alatt nem hűséget „hítt”, hanem „hű, hű, jámborságot a pietas szó régi latin értelmében”. Másodsor, közvetlenül azután, hogy a judaizmust „álomnak” nevezte, Strauss hozzáteszi, hogy „az álom rokon a törekvéssel. A törekvés pedig egyfajta jóslás egy rejtélyes látomásról. Bár nem részletezi, elég világos: Strauss számára a zsidóság nem Isten által választott, hanem önválasztás. Ez egy nagyon elterjedt nézet a zsidó értelmiségiek körében, rokon azzal a kabbalista felfogással, hogy Jahve olyan, mint a zsidó nép kollektív lelke. Isaac Kadmi-Cohen például egy „Essay on the Jewish Soul”-ban (1929) azt írja, hogy „a judaizmusban az istenség a faj által képviselt entitás felmagasztalásában rejlik”. [18] Ezért lehetnek a zsidók nem hisznek Istenben, de mégis hívők Jahve ígéréteiben. Amikor Drury kritizálja Strausst, amiért „csak a vallás politikai előnyei érdeklik”, [19] tudnia kell, hogy ez nem feltétlenül a zsidó hagyomány elárulása. Az elképzelés, hogy a próféciának „politikai küldetése” van (Strauss, *Filozófia és Jog*), sok világi cionista számára magától értetődő.

Strauss „Miért maradunk zsidók” című előadásának központi része Nietzsche Hajnala 205 aforizmájának hosszú idézete, amelyben Nietzsche azt jósolja, hogy a zsidók lesznek „Európa urai”. Tizennyolc évszázados európai képzés után – mondja Nietzsche – „a mai zsidók pszichés és szellemi erőforrásai rendkívüliek”. Más erősségek mellett „megértették, hogyan kelthetik a hatalom és az örök bosszú érzését a rájuk hagyott mesterségekből”. Emiatt mondja Nietzsche (Strauss idézete szerint):

Európa valamikor tökéletesen érett gyümölcsként eshet a kezükbe, amely csak véletlenül nyúl ki. Addig is szükséges, hogy kitűnjenek az európai megkülönböztetés minden területén, és az elsők között legyenek, amíg elég messzire nem jutnak ahhoz, hogy meghatározzák, mi a különbség. Akkor majd az európaiak feltalálónak és útmutatóinak fogják hívni őket.

Strauss megjegyzi, hogy Nietzsche aforizmájában „Európát” a „Nyugatra” kell felváltani, és megjegyzi, hogy ez „a legmélyebb és legradikálisabb kijelentés az asszimilációról, amit olvastam”. Valójában ez lehet a kulcsa a straussi napirendnek. Az asszimiláció mint disszimuláció és a zsidó szupremácizmus hosszú távú stratégiája az egyetlen asszimiláció, amelyet Strauss helyesel.

Ugyanebben az előadásban Strauss bírálja a politikai cionizmust, mint ami a rossz asszimilációhoz tartozik, mivel az a többiekhez hasonló nemzet létrehozására törekedett. Ha Izrael olyan nemzetté válna, mint mások, a zsidó identitás elpusztulna, mert a zsidó identitás a szétszórtságban rejlő üldözésen alapul. Strauss „vallási cionizmust” szorgalmaz, amely túlmutat a nemzeti projekten. Úgy véli, hogy a zsidóknak továbbra is a többi nemzet között szétszórtnak kell maradniuk. Strauss mégis elismerését fejezi ki Izrael államnak, amiért példát mutatott a vegyes házasságok tilalmával, teljesítve „nemzeti megtisztulást vagy megtisztulást”,

„a zsidók és a nem zsidók közötti különbség újbóli megerősítését”. *Strauss a National Review*-ban is megvédte Izrael állam rasszizmusát :A politikai cionizmus – írta – „konzervatív funkciót töltött be” azáltal, hogy megfékezi „a tiszteletreméltó ősi különbségek „progresszív” kiegyenlítésének hullámát.[20]

Strauss hangsúlyozása az endogámiára a Tóra szívébe esik, amely ragaszkodik a monoteizmus és a faji tisztaság közötti szigorú egyenlőséghez; a bálványimádás („más istenek szolgálata”) és a nem zsidókkal való házasságkötés egy és ugyanaz (pl. 5Móz 7:3-4 és 4Móz 25:1-2). Minden zsidó törvény lényegében falak, ezért a szent kötelesség köré épültek: **őrizd meg a vért!** „Minden faj – nincs más igazság” – írta egy másik „asszimilált” zsidó.[21]

Amit Strauss más nemzetekről mond a zsidó nemzettel kapcsolatban, az is bizonyítja Straussnak a bibliai ideológia átható megértését és jóváhagyását: utalva „a késő klasszikus ókor antijudaizmusára, amikor mi . . . A pogány rómaiak azzal vádolták őket, hogy elítélték az emberi faj elleni gyűlölet miatt” – teszi hozzá:

Azt állítom, hogy ez nagyon nagy dicséret volt. És megpróbálom bebizonyítani. Ez a vád tagadhatatlan tényt tükröz. Mert az emberi faj sok nemzetből vagy törzsből, vagy héberül *gójokból áll*. A nemzet aszerint nemzet, hogy mire néz. Az ókorban a nemzet azáltal volt nemzet, hogy felnézett isteneire. Akkoriban nem voltak ideológiáik; akkor még ötleteik sem voltak. A tetején ott voltak az istenek. És most, őseink *a priori* azt állították – vagyis anélkül, hogy ezekre az istenekre néztek volna –, hogy ezek az istenek semmik és utálatosságok, hogy minden nemzet legmagasabb dolga semmi és utálatos.

Strauss radikális machiavellizmusa

Strauss ragaszkodása a zsidó világoralom bibliai programjához Strauss ezoterikus tanításának legkevésbé emlegetett, de vitathatatlanul legfontosabb jellemzője. A második legfontosabb vonás machiavellizmusa.

Strauss nagyon csodálta Machiavellit, a tizenötödik századi politikai filozófust, aki elutasította azt a klasszikus elképzelést, hogy az erénynek kell a hatalom alapját képeznie, és kijelentette, hogy csak az erény látszata számít, és hogy a sikeres hercegnek „nagy szimulátornak” kell lennie, aki „manipulál. és rontja az emberek elméjét.” A *Gondolatok Machiavelliről című művében* Strauss elhatárolja magát attól a tendenciától, hogy megpróbálja lekicsinyelni *A herceg szerzőjének erkölcstelenségét.*, és ehelyett egyetért azzal az „egyszerű véleménnyel”, amely politikai elméletét erkölcstelennek tartja. Machiavelli erkölcstelenségét relativizálva – mondta Strauss – „megakadályozza, hogy igazságot tegyen annak, ami Machiavelliben valóban csodálatra méltó; gondolatainak rettenthetetlensége, látomásának nagyszerűsége és beszédének kecses finomsága.” Strauss úgy vélte, Machiavelli gondolata annyira forradalmi, hogy végső következményeit nem lehet kifejtetni: „Machiavelli nem megy az út végére; az út utolsó részét annak az olvasónak kell megtennie, aki megérti, mit hagy ki az író.” Ehhez Strauss az útmutatás, mert „nehéz [Machiavelli] írásaiból felfedezni, hogy mit tekintett igazságnak; nem lehetetlen.” Machiavelli igazsága nem vakító fény, hanem egy feneketlen szakadék, amelyet

csak a kiváló filozófus tud szemlélni anélkül, hogy vadállattá válna: nincs túlvilág, nincs sem jó, sem rossz, ezért az uralkodó elitet nem kell gátolnia az erkölcsiségnek. Machiavelli Strauss szerint felsőbbrendű hazafi, mert „inkább hazája üdvösségével foglalkozik, mint lelke üdvösségével”. Strauss számára csak a nemzetek lehetnek örökkévalók, mivel az embereknek nincs egyéni lelkük; ezért nincs erkölcsi korlátja annak, amit egy (cionista) hazafi tehet a nemzetéért.[22]

A cionizmus és a machiavellizmus olyan ikerfogalmak a straussi szemléletben, hogy Strauss tanítványa, Michael Ledeen, a *Jewish Institute for National Security Affairs* (JINSA) alapító zsidó tagja azt állítja, hogy Machiavelli titkos. „Hallgasd politikai filozófiáját, és hallani fogod a zsidó zenét” – írta Ledeen, arra hivatkozva, hogy Machiavelli megveti Jézus erőszakmentes etikáját, és csodálatát Mózes pragmatizmusa iránt, aki képes volt megölni ezreket saját törzséből azért, hogy megalapozza tekintélyét.[23]

A bibliai igazság Leo Straussról

Machiavelli kripto-zsidósága hihető: a neve a héber *Mashiah bé El szóból eredhet*, „Isten Messiása”. Mindenesetre az a belátása, hogy a félelem a leghatékonyabb kormányzási eszköz, pontosan az, amit egy levitától elvárnánk. A mózesi törvény be nem tartása esetén a pusztítás veszélye a Tóra vezérmotívuma:

És ha ennek ellenére nem hallgatsz rám, hanem ellenem indulsz, akkor haraggal megyek ellened, és hétszeresen megbüntetlek bűneidért. Megeszed a saját fiaid húsát, eszed a saját leányaid húsát. Lerombolom magaslatotokat, és összetöröm tömjénező oltáraitokat; Holttesteiteket gonosz bálványaitok holttestére halmozom, és elutasítlak benneteket. romokká teszem városaitokat stb. (3Mózes 26:27-31).

A Jahve haragjától való félelmet belsővé tette a zsidó népet, mert mindig is ez volt az eszköz, amellyel a zsidó elit irányítja a nyáját. A holokauszt vallás a jahwizmus világi változata.

Ha egy nemzet szelleme az ellenség – valós vagy képzeletbeli – fenyegetéséből adódik, ahogy Strauss hiszi, akkor Izraelben van a legerősebb szellem, mert a világ többi részét ellenségének tekinti. A zsidók „az egyetemes gyűlöletre kiválasztott nép”, ahogyan a protocionista Leo Pinsker írta *Auto-Emancipation* (1882) című füzetében.[24] Dialektikus komplementaritás mutatkozik a gyors vélt fenyegetése és a világoralomért folytatott küzdelem között, mert az utóbbi az egyetlen módja annak, hogy legyőzzük az előbbit. Ez a Biblia által beoltott zsidó paranoia lényege.

Összefoglalva, Straussnak nagyon világos elképzelése van Izraelről, mint egy egyedülálló nemzetről, a legnemesebb álm szerint – más nemzetek felett uralkodni kell, sőt szellemileg elpusztítani őket, minden lehetséges erkölcstelen eszközzel. Nevezhetjük látomását machiavelli páncionizmusnak, vagy egyszerűen zsidó szupremácizmusnak. Bármilyen legyen is a név, teljesen biblikus, éppoly biblikus, mint David Ben-Gurion, a „zsidó nemzet atyja” politikai filozófiája. 1962-ben, ugyanabban az évben, amikor Strauss „Miért maradunk zsidók” című előadása, Ben-Gurion nyafogott Kennedy elnöknek, hogy az egyiptomi náciik hamarosan elpusztítják az újszülött nemzetet, majd a *Look* című folyóiratban megígérte, hogy 25 éven belül Jeruzsálem

„az Emberiség Legfelsőbb Bíróságának székhelye lesz, hogy rendezzenek minden vitát a szövetségi kontinensek között, ahogyan azt Éσαιás megjövendölte”. [25] Éσαιás valóban így jövendölt: „Mert a törvény Sionból származik, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. Akkor ítélik a nemzetek között, és dönt sok nép között” (2,3-4). Más szóval, Izrael fogja uralni a világot.

Éσαιás, a cionisták kedvenc prófétája is ezt mondta: „az a nemzet és királyság, amely nem szolgál titeket, el fog pusztulni, és . . . teljesen elpusztul” (60:12); „Nemzetek tejét szívod, királyok vagyonát szívod” (60,16); „Nemzetek gazdagságából táplálkozol, kiszorítod őket dicsőségükből” (61,6). Ez a cionista világrend bibliai tervrajza, amelyet Izrael féltékeny ördöge is megígért az 5Mózesben: „emeld fel mindazokat a népeket, ezért Jahve, a te istened kegyelmedre bocsát, ne könyörülj rajtuk” (7:16); „magasabbra fog téged emelni minden más nemzetnél, amit alkotott” (28,1); „Sok nemzetet teszel alattvalóiddá, mégsem leszel alávaló” (28,12).

Ha nem ásunk bele a cionizmus bibliai gyökereibe, nem érthetjük meg a cionizmust. Ben-Gurion gyakran mondta, hogy „Nem érdemes politikai vagy katonai oktatást végezni Izraelről a Biblia mélyreható ismeretek nélkül”. [26] Ezt a kijelentést komolyan kell venni. Ha az izraeli vezetésre igaz – és Benjamin Netanja biztosan nem tiltakozna –, akkor minden komoly elemzőre is igaz: nem lehet igazán megérteni Izraelt és annak hosszú távú célját a héber Biblia ismerete nélkül. Ott közérthető nyelven le van írva a cionista összeesküvés a világförlényért.

Jahve szociopata isten, Jahve pedig Izrael istene, ezért Izrael szociopata nemzet. Ez a cionizmus egyszerű igazsága, az egyenletből végül 9/11, amelyből származik.

Megjegyzések

[1] James Hepburn, *Farewell America: The Plot to Kill JFK*, Penmarin Books, 2002, p. 269.

[2] Stephen Sniegoski, *The Transparent Cabal: The Neoconservative Agenda, War in the Middle East, and the National Interest of Israel*, Enigma Edition, 2008, p. 193.

[3] Sarah Schmidt, „A „Parushim”: Egy titkos epizód az amerikai cionista történelemben”, *American Jewish Historical Quarterly* 65, 1. sz. 2, 1975. december, 121-139. oldal, az ifamericansknew.org/history/parushim.html oldalon.

[4] Benjamin Wurgaft, „A Cabal We Deserve: Leo Strauss, the Straussians, and Public Intellectual Culture”, APSA 2011 Annual Meeting Paper, elérhető: <https://ssrn.com/abstract=1900150>

[5] Strauss „bevezető esszéje” Moses Maimonideshez, *The Guide to the Perplexed*, vol. 1, University of Chicago Press, 1963, xiv-xv. Strauss ezotériájáról olvassa el [Nicholas Xenos „Leo Strauss és a terror elleni háború retorikája” című könyvét](#). Xenos szerint Strauss Maimonidésztől tanulta, hogy az igazi filozófusok „legalább két különböző közönségnek írtak. Az egyik közönségnek az exoterikus jelentést szólították meg szövegeiknek, ami az oktató, felületes szintet, míg egy másik közönségnek az ezoterikus jelentést, amely a szövegbe ágyazódik, de csak egyesek képesek kirajzolni.”

[6] Leo Strauss: „Egy elfelejtett írástípusról”, a [What is Political Philosophy?](#) (1959), 221-222.

- [7] Drury 2003-as interjúja a http://www.opendemocracy.net/en/article_1542jsp/ oldalon
- [8] „Leo Strauss és az intelligencia világa (amely alatt nem értjük a nous)”, Kenneth L. Deutsch és John Albert Murley, szerk., *Leo Strauss, a Straussians és az amerikai Régime*, Rowman és Littlefield, 1999.
- [9] Ashton Carter, John Deutch és Philip Zelikow, „Katasztrofális terrorizmus: Az új veszély elleni küzdelem”, *Foreign Affairs*, 77 (1998), p. 80.
- [10] Shadia Drury, *Leo Strauss és az amerikai jobboldal*, St. Martin's Press, 1999, p. 23.
- [11] Részlet a *The Truth about Leo Strauss* című könyv 1-20. oldalaiából, apress.uchicago.edu/Misc/Chicago/993329.html oldalon
- [12] Idézett: David Hamilton Murdoch, *The American West: The Invention of a Myth*, Welsh Academic Press, 2001, p. 100.
- [13] Neal Gabler, *Saját birodalmak: Hogyan találták fel a zsidók Hollywoodot*, Anchor, 1989.
- [14] Patrick J. Buchanan, „Kinek háborúja? Egy neokonzervatív klikk arra törekszik, hogy behálózza országunkat olyan háborúk sorozatába, amelyek nem Amerika érdekei.” *Az amerikai konzervatív*, 2003. március 24.
- [15] 2003-as interjú Druryvel a www.opendemocracy.net/en/article_1542jsp/ oldalon
- [16] A teljes átirat itt érhető el: <http://aireform.com/wp-content/uploads/200410..-The-Power-of-Nightmares-The-Rise-of-the-Politics-of-Fear-aall-three-episodes-combined-A.Curtis-53p.pdf>
- [17] Leo Strauss: „Miért maradunk zsidók: beszélhet-e még velünk a zsidó hit és a történelem?” in *Jewish Philosophy and the Crisis of Modernity: Essays and Lectures in Modern Jewish Thought*, szerk. Kenneth Hart Green, State University of New York Press, 1997, 311-356. oldal, online [itt](#). A Hangfelvétel elérhető [itt](#).
- [18] Isaac Kadmi-Cohen, *Nomades: Essai sur l'âme juive*, Felix Alcan, 1929 (archive.org), p. 143.
- [19] Drury, *Leo Strauss és az amerikai jobboldal*, op. cit., p. 56.
- [20] Leo Strauss, „Izrael állam”, *National Review*, vol. 3., 1. sz., 1957. január 5., p. 23, idézi Drury, *Leo Strauss és az amerikai jobboldal*, op. cit., p. 41.
- [21] Sidonia, *Coningsbyben*, Benjamin Disraeli.
- [22] Leo Strauss, *Thoughts on Machiavelli*, University of Chicago Press, 1995, 10-13.
- [23] „Mit Machiavelli (Egy titkos zsidó?) tanult Mózesből”, *Jewish World Review*, 1999. június 7., www.jewishworldreview.com
- [24] Leon Pinsker, *Auto-Emancipation: An Appeal to His People by a Russian Jew* (1882), <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsources/Zionism/pinsker.html>.
- [25] David Ben-Gurion és Amram Ducovny, *David Ben-Gurion, In His Own Words*, Fleet Press Corp., 1969, p. 116.
- [26] Dan Kurzman, *Ben-Gurion, a Tűz prófétája*, Touchstone, 1983, p. 26.